

1. kategorie - 6. - 7. třída ZŠ

Domeček plný dětiček

Zuzana Fridrichová

Navštivte dům dětí,
Je nás tam jako smetí,
Chodíme na kroužky v kulturáku,
lepší než to bylo v Churchilláku.

Pořádají se tam tábory,
pro slabé i silné náтуры
i spousta kroužků hudby,
tanců i Zumby.

Všichni tam chodíme rádi,
Najdeme si tam kamarády.
Jak děti křičí nikdo netuší,
rodiče dejte si špunty do uší,
je nás tam plný dům,
vemte si s sebou rum.

Na recepci je pořád někdo hodný,
Vždycky na vás úsměv hodí.
Kdo v domě dětí nikdy nebyl,
Jako by v Ústí ani nežil.

Předtucha

Markéta Sluková

Stoupala jsem výš a výš. Cesta po točitých schodech se zdála být nekonečná. Zdálo se, že s každým dalším krokem schody rostou. V tom jsem vyšla na sluneční světlo. Objevila jsem se na místě, které dobře znám. Kam chodím často. Kam chodím ráda. Ale něco tu přeci jen bylo jinak. Žádné prosluněné květinové louky, čerstvý vzduch, zpěv ptáků, ale jen betonové domy, obchodní centra, troubení aut a pach rozpáleného asfaltu. V dále jsdem uviděla strom. Strom pod kterým jsem vždy seděla a snila. Začal se nepřírozeně naklánět. V tom byl pryč. Navždy. Chtěla jsem zakřičet. Z hrdla nevyšlo nic. Nohy mě neposlouchaly. Z očí se mi draly slzy. Celé mé dětství bylo pryč...vše čeho jsem si vážila bylo na tomto místě. Něco mě uhodilo do hlavy. Ta bolest mi projela celým tělem. Vyletěla jsem a zjistila, že jsem na zemi. Na zemi u mě v pokojíčku. Můj polštář je úplně mokrý. Byl to jen sen, oddychnu si. Jen hloupý sen. Výplod mé fantazie. Ale mě se zdál tak skutečný. Zvedla jsem se neohrabaně ze země a lehla si zpátky do postele. Zbytek noci jsem neusnula. Přemýšlela jsem o tom, že se za týden stěhujeme, a že se musím s mým oblíbeným místem rozloučit. Dalšího rána jsem běžela na ono místo. Zpěv ptáků, květiny, tráva a můj strom. Vše bylo jak má být. Usmála jsem se a šla si lehnout pod „můj“ strom.

Nasávala jsem vzduch. Čerstvý vzuch. Poslouchala ticho. Jen s občasným zpěvem slavíků. Na nebi jsem hledala obrazy utvořené ze sněhově bílých mraků. Takhle jsem to dělala celý týden. Se slzami v očích jsem po týdnu opustila dům a mojí rozhlednu s loukou a stromem. S rodinou jsme se stěhovali někam na vesnici. Tady bylo sice stromů dost, ale žádný se nepodobal tomu mému. Louky tu byly, ale ne poseté květinami. Od toho místa jsme byli daleko. Myslela jsem na tu přírodu každý večer. Uplynulo 20 let a stesk přešel. Už jsem měla dvě krásné děti. Víkend co víkend jsem přemýšlela o nějakém zajímavém výletě. A tu osudnou neděli mě to napadlo. Cesta byla dlouhá. V dálce jsem uviděla kopec a na něm vyhlídku. Nebyla dřevěná, ale z betonu. Pár změn jí neuškodilo, určitě se nic jiného nezměnilo. Řekla jsem si v duchu a nevěděla jsem, jak moc jsem se zmýlila. Vyjela jsem po cestě nahoru. Přede mnou stála rozhledna z betonu. Kolem ní ale nebyla příroda. Byly tu jen samé budovy a obchodní centra. Silnice. Ten pach mi byl povědomý. Spálený asfalt. Místo stromu banka. Místo louky silnice. To už se někdy stalo. Můj ty bože! To je přesně jako ten sen! Vše je úplně stejné jako v tom snu, který jsem měla ve dvanácti letech! Proč tu nemohli nechat přírodu? Ta příroda byla tak krásná! Měla jsem snad něco jako předtuchu? Ničím jsem si teď nebyla jistá, jen vím, že tohle určitě sen není.

2. kategorie - 8. - 9. třída ZŠ

Dům dětí a mládeže

Romana Kosová

Dům dětí a mládeže,
děti si tam jančí,
kde jsou správné zátěže,
tam i rády tančí.

K uklidnění těla, duše,
usadím se na zem rovně,
jóga skvěle napomůže,
mému zdraví kladně.

Hudba jim tu není cizí,
leckdo se jí učí,
dramatický kroužek mizí,
když ho hlukem ruší.

Keramika baví holky,
tam se prostě vyřádí,
dají se tam péct i vdolky,
jenom jíst se nedají.

A když na koleni díрку mají,
naučí se jehlu brát,
pěkně si ji zalátají
a mohou si dále hrát.

V hokejbalu stát nemůžeš,
za míčkem se hoň,
svému družstvu tím pomůžeš,
hlavu poté skloň.

Mediální i jiné kroužky,
ke vzdělání slouží,
po lekcích se proto pěšky,
děti utahaně plouží.

Tady v domě není nuda,
proto dnešní mládež ví,
že srandy je tu strop i půda,
každý z vás ho navštíví.

Je toto město vhodné pro rodinu?

Dominik Kadečka

Je toto město vhodné pro rodinu? Zamýšlím se nad touto otázkou... Mám-li na výběr: vesnice - město, Malečov - Ústí nad Labem... Je těžké si vybrat, že? Dejme tomu, že si například budu moci zvolit město, které se mi zlíbí a zrovna bych vybral Ústí. Tak proč? Proč zrovna sem? Proč tak pošetilá volba? Proč si myslím, že je toto město vhodné pro rodinu? Vezmu fakt, že já tu žiji se svojí rodinou už od roku 1997, když jsem se tady narodil. Po celou tu dobu až do dneška roku 2011 jsem se z Ústí nikam nepřestěhoval a nepociťuji, že by mi tady něco scházelo. Nedávno slavnostně otevřeli další obchodní středisko v centru města s názvem Fórum. Skoro každý k němu má přístup. Nachází se v něm nemalé množství obchodů nejen se sportovními pomůckami, ale i s oděvy, obuví, dárkovými předměty, elektronikou i občerstvením. Také je tu několik sálů, kde se promítají filmy ve 3D neboli 3D kina a třeba tu najdeme i holiče či drogerii a mnoho dalších... Nezapomeňme, že k dostupnosti ke všemu ve městě slouží doprava MHD, ČSAD, služby Taxi a osobní automobily. A i bydlení se tu nějaké najde. Můžete si najít bydlení buď v centru města nebo v následujících čtvrtích: Dobětice, Severní Terasa, Všebořice, Neštětice, Střekov, Olšinky, Svádov, Brná, Vaňov aj... Dostupnost služeb z těchto čtvrtí se nějak výrazně neliší, protože jak už jsem říkal, funguje tu MHD, které má trasy i přes tyto čtvrtě. Jsou tu však ale ještě takové menší problémy. A těmi je Setuza a Chemička. Jsou to aktivní továrny, které nám znečišťují ovzduší a občas vypouští jakýsi nedefinovatelný zápach, který se nejspíš uvolňuje při produkci. Nejedná se však o nějak časté potíže se vzduchem, tento zápach se uvolňuje většinou brzo ráno, málokdy později. To ale nebrání tomu, proč by toto město nemohla využívat nějaká rodina. Všeho je tu dostatek a docela i na dobré úrovni. Můžeme povídat dál, ale jsem již přesvědčen o tom, že by to už nikoho nezajímalo. Můj konečný názor zní: Nebraňte se tomu, co se vám líbí, protože všechno, co chceme, má i nějaké „to, co nechceme“. Pokud chcete a přemýšlíte, kde bydlet a přemýšleli jste nad Ústím, zřejmě neuděláte chybu. A kdyby někdo nepochopil: Je toto město vhodné pro rodinu? Já říkám: Ano, je!

Šedá, chladná budoucnost

Barbora Bertlová

Byla jedna malá holčička a ta si v odpoledním slunci hrála s kamarády. Vyběhla na kopeček za vesnicí, ve které bydleli. Lehla si na měkký, čerstvý mech a pozorovala okolí. Malé domečky v dáli, políčka s malinkými postavičkami a ptáky na modré obloze. Z celé té krásy usnula a zdál se jí sen.

Ve snu byla na stejném místě jako ve skutečnosti, ale něco bylo jinak. Nebyl to ten běžný vesnický klid. Vše se jí před očima míhalo nějak rychle. Lidé, ptáci, ba i vítr se zrychlili a ona s údivem koukala na to, co se jí míhalo před očima.

V dáli, na paloučku, kam se kdysi chodili s dědečkem dívat na zvířata, rostly jak houby po dešti domy. Byly daleko větší, než ty, co znala. A jak domů přibývalo, lesu ubývalo a zvířata se smutkem hleděla na místa, kde dřív žila ona a teď tam stojí monstrum, které je vyhnalo.

Nemohla tomu uvěřit! Tohle se nedělo jenom před ní, ale všude kolem. Spousta lesů padla a tu se před ní začaly ze země vynořovat dvě tmavé, studené čáry a ona nemohla dohlédnout na jejich konec. Byly to koleje a hned se z lesa vynořil vlak. Ten vezl jen osekané pahýly stromů, u kterých si kdysi dávno hráli.

Po tváři se jí koulela slza a hned v závěsu za ní další, jako by chtěly pohřbít památku oněch stromů a vzkřísit nový les. Ale bylo pozdě. Kousky jejího života se pomalu ztrácely a na vzpomínkách z jejího dětství rostly jen nové budovy.

Od té doby, co tohle všechno začalo, se toho hodně změnilo. Teď už tu vyrůstaly domy naprosto odlišné. Už nebyly jenom větší, už byly úplně jiné. Nebyly ze dřeva, ale z nějakého tvrdého, jakoby mrtvého materiálu. Beton!

Až teď jí napadlo, co se děje s její vesnicí. Ohlédla se a měla co dělat, aby nevykřikla. Vesnice tam nebyla. Místo toho se tam táhl pruh oné neživé hmoty. Na místě jejího rodiště vyrostla silnice. Jak s údivem hleděla na svůj bývalý dům, jak se hroutí k zemi, ani si nevšimla, že ji ze všech stran uzavírá kruh z chladného betonu.

Obemkl ji a chtěl zaplnit i to poslední zelené místečko, na kterém stála. Najednou, jako by se stala ona tím jediným kouskem přírody, začala se bránit. Svýma malýma ručkama kolem sebe máchala a snažila se studené zdi zahnat, ale ony na ní nedaly. Dál jí tiskly do své chladné náruče a v tom se probrala. Byla zpátky. Ve svém světě. Vše bylo při starém, ale nemělo tomu být navždy.

Jistě každý chápe, že pro nás to není sen, ale skutečnost. I v našem světě pořád něco stavíme a stále více utiskujeme přírodu. Proto vás prosím, ať se v každém z nás snažíme nalézt alespoň kousek této holčičky bojovné jako lev a aby nikdo z nás nenechal naši modrou planetu stát se šedou, betonovou příšerou.

3. kategorie – střední školy

Dům dětí a mládeže

Vlkavcová Nikola

Ve chvílích nudy,
když nevíme kudy,
zajdeme sem
a bavíme se jen.

Namísto fetování
a bezúčelného sprejování,
učíme se tančit
a smíme parádně jančit.

Všechny děti se tu vyřadí,
pro kutily máme nářadí,
pro malé hospodyňky
nádobí do kuchyňky.

Dům, kde můžeme si hrát,
jeden na druhého se smát.
Nefetujem, nelžem, nekradem,
do DDM raději zajedem!

Je toto město ideální pro rodinu ?

Pavλίna Verbná

Od narození žiju na vesnici poblíž města Ústí nad Labem s pocitem, že vlastně zde mám vše, co k životu potřebuji. Ale budu mít tyto pocity stejné, až se rozhodnu založit rodinu a vychovávat v dnešní době děti ? Budu také vše prožívat na vesnici, dojíždět za prací do města, děti nechávat jezdit autobusem do škol, k lékaři, za kulturou ?

Zatím jsem nad tím moc nepřemýšlela, až do chvíle, kdy se mě na to zeptala má přítelkyně, která žije přímo v centru .

Je tu přeci strašně moc otázek okolo budoucího života, zda žít ve městě nebo na vesnici, zda žít v Ústí nebo v Praze. Zda žít ve městě, které znám od malička nebo se odstěhovat někam do neznáma.....

Je spousta pro a proti, proč žít tam nebo tam.

V první řadě se člověk musí zamyslet nad tím, jaké vlastně má nároky na život ? A zda všechny jeho nároky právě Ústí nad Labem dokáže naplnit.

Každý z nás si pojem „ ideální město, „ vykládá po svém. Nemohlo by se spíše říkat „ideální místo, „ ?

V tom případě bych dokázala bezpečně říct, že Ústí nad Labem je pro mě ideální místo k životu.

Mám zde celou svoji rodinu, přátele, kamarády.

Ale nebudu odcházet od tématu. Zeptám se natvrdo sama sebe. Je Ústí nad Labem ideální město pro rodinu? Pokud budu uvažovat sama za sebe a uvědomím si všechny možné nároky, které bych eventuelně měla já (mluvím v čase budoucím, poněvadž je mi teprve 19 let a na rodinu mám zatím ještě dost času), tak docházím k závěru, že již zmiňované město je tak akorát.

Můžu přemýšlet o budoucím životě někde v Praze, protože toto město má jistě více pracovních příležitostí, více kultury, sportovních areálů, nákupních středisek, více dopravních spojení, nemocnic, škol a školek, ale toto všechno přeci je i v menším městě jako je Ústí nad Labem. Záleží jen na nás samotných, v jaké míře máme rozsáhlé nároky.

Není beton jako Beton

Karel Valcha

Zvedám svoji hlavu. Ach, už opět jsem usnul u počítače. Šéf mi zadal zdlouhavou práci, kterou již dělám v řádu několika dní, a to jedu někdy i nonstop třeba přes 13 hodin. Programátor, to byla má volba na střední, to je mé nynější povolání... Z úvah mě vytrhne zvuk telefonu. Kouknu se na svůj mobil. Jedna nová zpráva od Pavla, jestli prý nejdou zakalit, že se v Ústí nad Labem otevírá nový klub. Chvilí váhám, ale co, proč bych si neorazil, proč bych se nevydal do města, když stále sedím jen u počítače? Sakra, jak dlouho jsem už ve městě nebyl! Teda pokud nepočítám cestu do práce a cestu zpátky domů. Chtělo by to taky jednou odpoutat svůj zadek zakořeněný do kancelářského křesla a odtrhnout oči od obrazovky na delší dobu. Znovu mě z úvah vytrhne zvuk telefonu. Tentokrát mi Pavel rovnou volá: „Čau Martine, tak jak ses rozhod, půjdeš zapařit?“ Po chvilce mlčení odpovídám: „Jasně, proč si nejít užít...“ Pavel na to: „No tak bezva! Vyzvednu tě u Fóra v 19:50.“

Čekám a přemýšlím, jak může dnešní večer dopadnout. Asi ne moc dobře, přeci jen jsem už dlouho nepil alkohol. Stále jen to stereotypní sezení u počítače... Á, Pavel přijíždí. O pár minut později již vcházíme do nově otevřeného ústeckého klubu. Přináší s sebou spoustu nového, ale nejvíce jsem unešen z hostesek, které mají odhalený vršek. Donášejí nám specialitu dnešního večera, míchaný nápoj se specifickým názvem Beton. Jedná se o spojení BÉcherovky a TONicu. Tak to zkusím. Je to dobré. Dám si ještě druhý... třetí...čtvrtý... a už to nezvládám počítat. Najednou je ráno a s Pavlem vycházíme z klubu. Je neuvěřitelné, jak všechno rychle ubíhá mimo virtuální svět. Ten normální je lepší. Cítím se volný. Zítra řeknu šéfovi, že na mě moc tlačí a já ten stres prostě nezvládám. Opravdu se snažím, ale ty zakázky... Motá se mi z toho všeho hlava, je mi strašně špatně, padám na zem a zvracím. Pavel mě zvedá z chodníku, ale sám se taky dost motá. Jdeme směrem k Mírovému náměstí. Jak všude vidím ten beton, vzpomenu si na Beton a znovu se mi vrátí pocit nevolnosti. Uprostřed silnice padám a slyším skřípění brzd... Srazilo mě auto. Teď ležím v nemocnici s vážnými poraněními. Je možné, že se už nikdy nepostavím. Přeju si jen jediné – abych se nikdy neocitl pod nadvládou Betonu...